

OBĚTI

Jonathan Kellerman

OBĚTI

Jonathan Kellerman

2012

Copyright © 2012 by Jonathan Kellerman
Translation © 2012 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu VICTIMS,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2012,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2012

ISBN 978-80-7303-773-4

Pro Libby McGuireovou

1. kapitola

Tenhle případ nebude jako ostatní.

Poznal jsem to už z Milova napjatého hlasu, když mi v osm ráno zavolal. Omezil se jen na stručné oznámení.

Potřebuju, aby ses na něco mrknul, Alexi. Nadiktuju ti adresu.

Půl hodiny nato už jsem se legitimoval uniformovanému policistovi střežícímu prostor ohraničený žlutou páskou. „Tamhle nahoře, doktore,“ ukázal do horního patra azurově modrého domku s čokoládově hnědými ozdobami a pak mu ruka samovolně sjela k opasku, jako by se chystal k sebeobraně.

Byl to hezký starý dům, typická španělsko-kalifornská architektura, ale měl špatnou barvu. A zrovna tak bylo něco špatné na tichu, které v ulici zatarasené na obou koncích vládlo. Před domem stála tři policejní auta zaparkovaná bez ladu a skladu a starý ford v barvě vařených jater. Ještě nedorazily vozy z laboratoře ani koroner.

„Je to zlé?“ zeptal jsem se.

Policista pokrčil rameny: „Našel by se i výstižnější výraz, ale dá se to tak říct.“

Milo nečinně lelkoval na venkovní podestě přede dveřmi do bytu v horním patře.

Nekouřil, nečmáral si poznámky ani nepokřikoval rozkazy. Jen tam stál s rozkročenýma nohama, ruce spuštěné podél boků, a civěl do nějaké vzdálené galaxie.

Modrá nylonová větrovka mu ve slunci hrála podivnými pablesky. Černé vlasy mu zplihle visely, poďobaná tvář měla barvu a strukturu sýra s dávno prošlou dobou trvanlivosti. Bílou košili měl tak pomačkanou, že vypadala jako z krepu. Manšestráky v barvě zralé pšenice mu sklouzly pod pupek. Za kravatu se vydával smutný cár polyesteru.

Vypadal, jako by se oblékal poslepu.

Když jsem k němu stoupal po schodech, ani se po mně nepodíval.

Až když už mi k němu chybělo jen šest kroků, utrousil: „Dorazils rychle.“

„Jelo se mi dobře.“

„Promiň,“ řekl.

„Co ti mám prominout?“

„Že tě do toho zatahuju.“ Podal mi rukavice a papírové návleky na boty.

Podržel jsem mu otevřené dveře, ale on za mnou dovnitř nešel.

Mrtvá ležela na zádech v zadní části obýváku. Kuchyně za obývákem působila prázdně, na lince se nic nepovalovalo a starou ledničku v barvě avokáda nekrášlily magnety ani žádné jiné tretky.

Dvoje dveře vedoucí z obýváku doleva byly zavřené a přehrazené žlutou páskou. Vyložil jsem si to jako *sem nos nestrkat*. Na všech oknech byly zatažené závěsy. Nedomrlá zářivka v kuchyni mdle poblikávala.

Žena měla hlavu vyvrácenou doprava. Ochablý krk. Mezi naběhlými rty jí visel oteklý jazyk.

Groteskní poloha, kterou by koroner asi označil za „neslučitelnou se životem“.

Žena byla vysoká, se širokými rameny a boky. Bylo jí kolem šedesáti, měla nápadnou bradu a nakrátko ostříhané hrubé šedivé vlasy. Od pasu dolů jí tělo halily hnědé tepláky. Byla bosa. Nehty na nohou měla krátké a nenalakované. Soudě podle špinavých chodidel se doma neobouvala.

Nad pasem tepláků se nacházelo to, co zbylo z nahého torza. Někdo jí horizontálně přeřízl břicho pod pupíkem, jako by se pokoušel o císařský řez. Další řez vedl vertikálně, takže kůže na břiše se rozchlípla do jakési hvězdice.

Trochu to připomínalo gumové peněženky na drobné – takové ty, které si zmáčknutím otevřete, sáhnete dovnitř a vylovíte mince.

Z téhle schránky ovšem někdo vylovil vnitřnosti a naaranžoval je kolem ženina krku jako módní nadýchanou šálu. Končily u pravé klíční kosti. Po pravém prsu stékaly na žebra pramínky nechutné tekutiny. Další vytahané vnitřnosti se kupily na hromádce po ženině levém boku.

Hromádka spočívala na kdysi bílém ručníku přeloženém na půl. Pod ním byla úhledně rozložena kaštanová osuška. Kromě nich se na zemi prostíraly ještě čtyři další obdélníky froté a chránily béžový koberec před biochemickým útokem. Všechny byly nadmíru pečlivě naaranžovány tak, aby se o pár centimetrů překrývaly. U ženina pravého boku leželo světle modré tričko, taky pečlivě poskládané. Bylo bez poskvrny.

Přeložený bílý ručník nasál pořádnou dávku tělesných tekutin, ale něco přece jen prosáklo do kaštanové osušky pod ním. I bez počátečních stadií rozkladu by to odporně páchlo.

Na jedné osušce pod tělem jsem si všiml nápisu. Na stříbrném froté bylo bíle vyšito *Vita*.

Latinský a italský výraz pro „život“. Že by si nějaký zvrhlý netvor takhle představoval ironii?

Vnitřnosti byly zelenohnědé, tu a tam s růžovými skvrnami, tu a tam s černými. Soudě podle matného, místy zkrabatělého povrchu už nějakou dobu vysychaly. V bytě bylo chladno, o dost chladněji než venku, kde vládlo příjemné jarní počasí. Jakmile jsem si uvědomil sípavé chrčení klimatizace v jednom z oken, nedokázal jsem ho přestat vnímat. Bylo to hlučné zařízení, místy zrezivělé, ale pořád úspěšně odsávalo ze vzduchu vlhkost a zpomalovalo rozklad.

Ten byl ovšem i tak nevyhnutelný a ženino tělo mělo barvu, jaká nebývá mimo márnici k vidění.

Neslučitelnou se životem.

Sehnul jsem se, abych si prohlédl rány. Oba řezy byly vedeny sebevědomým plynulým tahem, nebylo na nich patrné váhání. Hladce projely kůží, podkožním tukem a bráničními svaly

Žena neměla žádné odřenin v oblasti genitálií a na to, jak brutálně ji někdo zřídil, bylo kolem překvapivě málo krve. Nikde žádné krvavé cákance či louže, žádné potřhané oblečení, žádné známky zápasu. A navíc všechny ty přepečlivě rozložené ručníky...

V hlavě se mi začaly líhnout hodně nehezké představy.

Vrah použil velice ostrou čepel, nejspíš bez vroubků. Zlomený vaz ženu okamžitě zabil, takže během toho chirurgického zákroku už byla mrtvá – taková extrémní forma anestezie. Pachatel ji nejspíš předem sledoval a věděl, kdy ji bude mít sám pro sebe. Jakmile nad ní získal naprostou kontrolu, začal si počínat puntičkářsky jako choreograf: Rozložil ručníky, pečlivě je poskládal a zarovnal, aby dosáhl dokonalé symetrie. Pak ji na ně položil a svlékl jí tričko, aby ho neušpinil.

Podstoupil a obhlédl si výsledek přípravných prací. Nadešel čas pro břitvu.

A pak teprve začala ta pravá zábava – anatomický průzkum.

Navzdory rozpáranému břichu a děsivě vykroucenému krku vypadala žena pokojně. Vrahovo dílo kvůli tomu bůhvíproč působilo ještě děsivěji.

Rozhlédl jsem se po pokoji. Vstupní dveře nebyly poškozeny, nikde žádné známky násilného vniknutí. Běžové zdi byly holé, laciná sedací souprava čalouněná okrovou látkou, která se snažila imitovat brokát, ale moc jí to nešlo. Bílé keramické lampy ve tvaru včelích úlů vypadaly, že se při sebemenším lusknutí prstů rozsypou na kusy.

V jídelním koutě stál stůl a dvě skládací židle. Na stolku ležela krabice na pizzu. Někdo – nejspíš Milo – vedle ní umístil žlutý štítek, kterým se označují důkazy. To mě přimělo prohlédnout si ji zblízka.

Nebylo na ní žádné firemní logo, jen nápis *PIZZA!* vyvedený jásavou červenou kurzívou a pod ním karikatura tělnatého oknirkovaného šéfkuchaře. Usmíval se od ucha k uchu a kolem něj se rojily slogany napsané drobnějším písmem.

Čerstvá pizza!

Neodolatelná chuť!

To je dobrota!

Ňam, Ňam!

Bon appétit!

Krabice byla dokonale čistá, nikde žádný mastný flíček ani šmouha od prstu. Sehnul jsem se k ní a začichal, ale pizzu jsem z ní necítil. Nos jsem ovšem měl plný pachy rozkladu; bylo mi jasné, že chvíli potrvá, než ucítím cokoli jiného než smrt.

Na jiném místě činu by nějaký detektiv mohl trousit nejspíše žertíky o obědu zadarmo.

Tady velel poručík, který už viděl stovky, ne-li tisíce vražd, a přesto si potřeboval na chvíli odskočit ven.

Zase jsem nechal představitivost běžet samospádem a ta mi předestřela další výjevy. Zvoní zvonek, na chodbě stojí zvrhlík s čepicí poslíčka z pizzerie a vemluví se obyvatelce bytu dovnitř.

Že by pozoroval svou kořist, jak si jde pro peněženku? Počká si na vhodnou chvíli, pak k ní přiskočí zezadu a popadne ji z obou stran za hlavu.

Prudké otočení do strany. Mícha se přetrhne a je hotovo.

Suverénně provést něco takového ovšem vyžaduje sílu a jistotu.

Vzhledem k tomu – a taky vzhledem k nepřítomnosti důkazů, jako jsou například šlápoty na koberci – se zdálo, že dotyčný nepostrádá zkušenost. Ale pokud už v Los Angeles došlo k podobné vraždě, vůbec jsem se o ní nedoslechl.

I když si pachatel počínal opatrně, laboratorní technici by se rozhodně měli poohlédnout v ženiny vlasech kolem spánků po cizí DNA. Psychopati se sice moc nepotí, ale za pokus to stojí.

Znovu jsem se rozhlédl po pokoji.

Když už jsem uvažoval o peněžence, zaujalo mě, že nikde žádnou nevidím.

Že by pachatel oběť ještě dodatečně okradl? Anebo si spíš vzal suvenýr.

Přecházel jsem kolem a hlavou mi táhlo, jestli ženiny poslední myšlenky patřily křupavému těstu, mozzarella a pohodové večeri naboso.

Zazvonění zvonku bylo to poslední, co v životě slyšela.

Ještě chvíli jsem se uvnitř bytu zdržel v naději, že mě třeba něco napadne.

Myslel jsem na ten suverénně zlomený vaz a uvažoval, jestli by to nemohlo ukazovat na někoho zběhlého v bojových uměních.

A taky mě znepokojoval ten vyšívaný ručník.

Vita. Život.

Že by si tenhle ručník přinesl pachatel s sebou a ostatní vytahal z její skříně?

Ňam. Bon appétit. Na život.

Pach rozkladu zesílil, vyhrkly mi slzy, rozmlžily mi výjev před očima a náhrdelník z vnitřností se proměnil v hada.

V šedavého škrtiče, tlustého a zlenivělého po vydatném jídle.

Mohl jsem tu dál zůstat stát a nalhávat si, že o nic nejde, anebo jsem si mohl pospíšit ven a snažit se potlačit nevolnost, která se ve mně vzdouvala.

Nebyla to těžká volba.

2. kapitola

Milo se ze svého místa na podestě ani nehnul. Očima už ale byl zpátky na planetě Zemi a vyhlížel dolů na ulici. Pět uniformovaných policistů obcházelo sousedy. Podle toho, jak rychle se pohybovali od jedněch dveří k druhým, nebylo moc lidí doma.

Ulice se nacházela v dělnické čtvrti v jihovýchodním rohu Západního L. A. Kdyby k vraždě došlo o tři bloky východněji, měl by ji teď na krku někdo jiný. Silnici lemovala pestrá směsice domů, od činžáků až po rodinné domy a patrové domky se dvěma byty, jako byl ten, kde proběhla ta jatka.

Psychopati si potrpí na rutinu a necítí se dobře v cizím prostředí, a tak jsem přemítal, jestli náš pachatel bydlí přímo tady, mezi policejními zátarasami.

Pokoušel jsem se zklidnit dech a rozbouřený žaludek a Milo se tvářil, že to na mě nevidí.

„Jo, já vím,“ řekl konečně. A když se mi už podruhé omlouval, zastavila dole u obrubníku koronerova dodávka, vystoupila z ní tmavovláška v pohodlném oblečení a vyběhla nahoru po schodech. „Dobré ráno, Milo.“

„Dobré ráno, Glorie. Je celá vaše.“

„Teda vy vypadáte,“ poznamenala. „Je to hodně zlý?“

„Rád bych tvrdil, že už jsem viděl horší, ale to bych lhal.“

„Od vás mě takové prohlášení děsí, Milo.“

„Protože jsem stařešina?“

„Pche.“ Poplácala ho po rameni. „Protože jste ztělesněná zkušenost.“

„Bez některých zkušeností bych se radši obešel.“

Lidi si zvyknou na ledacos. Ale pokud vám psychika funguje, jak má, bývá to mnohdy jen dočasný stav.

Krátce poté, co jsem si udělal doktorát, jsem nastoupil jako psycholog na dětskou onkologii. Trvalo mi měsíc, než mě přestaly pronásledovat sny o nemocných dětech, ale nakonec jsem zvládl udržovat si aspoň jakýs takýs profesionální odstup. Pak jsem odtamtud odešel a otevřel si soukromou praxi, ale po letech jsem na totéž onkologické oddělení náhodou zavítal znovu. Zvyk byl tentam, viděl jsem ty děti novýma očima a bylo mi do pláče. Když jsem se vrátil domů, zase mě dlouho trýznily zlé sny.

Detektivové z oddělení vražd, obvykle bystří a vnímaví, si „zvyknou“ na pravidelný přísun drastických scén. Naoko všechno zvládají s klidem, ale potlačované emoce číhají pod povrchem jako nášlapná mina. Někteří se po čase nechají přeložit. Jiní zůstanou a najdou si koníčky. Některým pomáhá náboženství, jiným naopak hřešit. Někteří, jako třeba Milo, vypilují nadávání k umělecké dokonalosti a nikdy nepředstírají, že jejich práce je jako každá jiná.

Žena na rozložených osuškách by ostatně byla hodně silná káva pro každého. Ten výjev se mi navždy vryl do paměti a věděl jsem, že Milovi taky.

Zatímco se Gloria činila v bytě, jen jsme mlčky postávali na podestě.

Nakonec jsem ticho prolomil: „Označil sis tu krabici na pizzu. Něco se ti na ní nezdá?“

„Na tomhle případě se mi nezdá nic.“

„Není na ní žádné firemní logo. Rozvážejí tady pizzu nějací soukromníci?“

Vytáhl mobil, stiskl pár tlačítek a předvedl mi displej. Seznam telefonních čísel, která už si vyhledal – listoval jím, abych viděl, jak je dlouhý.

„V okruhu patnácti kilometrů je jich osmadvacet a proklepl jsem si i řetězce Domino's, Papa John's a Two Guys. Včera večer na tuhle adresu nikdo nikoho neposlal a taky nikdo nepoužívá takovéhle krabice.“

„Pokud si pizzu neobjednala, tak proč tomu člověku otevřela?“

„Dobrá otázka.“

„Kdo ji našel?“

„Domáci. Před pár dny si stěžovala, že jí blbne záchod, tak jí ho šel opravit. Měli domluveno, že se u ní zastaví. Když mu neotvírala, naštvál se a chtěl jít pryč, ale pak si to rozmyslel, protože by vyváděla, kdyby se na opravu vykašlal. Odemkl si vlastním klíčem.“

„Kde je teď?“

Milo ukázal přes ulici. „Kurýruje se ohnivou vodou v tamhle-tom domečku, co vypadá, jako by ho postavili Tudorovci.“

Prohlížel jsem si dům. Měl nejzelenější trávník široko daleko. Rozkvetlé záhony, umně sestříhané keře.

„Podezíráš ho?“

„Zatím ne. Proč?“

„Soudě podle zahrady je to perfekcionista.“

„A to je na škodu?“

„V tomhle případě možná jo.“

„No, zatím je to prostě jenom domáci,“ odušil Milo. „Chceš vědět něco o ní?“

„Jasně.“

„Jmenuje se Vita Berlinová, je jí šestapadesát. Svobodná, pobírá nějaký invalidní důchod.“

„Vita... Takže ten ručník byl její.“

„Chceš říct *ty ručníky*. Ten parchant vytahal snad všechny, co ve skříni měla.“

„Vita znamená v latině a italštině život. Myslel jsem, že to má být zvrácený vtípek.“

„Paráda... No nic, já teď čekám, až se pan Belleveaux – to je ten domáci – uklidní, abych ho vyslechl a vypytl se ho na ni. Zatím jsem z předběžného čenichání v ložnici a v koupelně zjistil, že jestli má děti, tak si neschovává jejich fotky, a jestli měla počítač, tak jí ho vrah ukradl. Nenašel jsem ani mobil. Odhaduju, že neměla ani jedno. Ten byt působí, jako by zamrzl v čase – jako by se tam nastěhovala už před lety a nepoživovala si žádné moderní serepetičky.“

„Taky jsem nikde neviděl peněženku.“

„Má ji na nočním stolku.“

„Přes dveře ložnice jsi natáhl pásku – nechceš, abych tam chodil?“

„To víš, že chci, ale teprve až to tam prolezou technici. Nemůžu si dovolit udělat botu, která by ohrozila vyšetřování.“

„A že jsem šel do obýváku, nevadilo?“

„Věděl jsem, že si dáš pozor.“

Jeho logika značně pokulhávala. Spánkový deficit a nehezské překvapení k takovým koncům občas vedou.

„Nasvědčuje něco tomu, že měla namířeno do ložnice, než po ní vyrukoval?“

„Ne, ložnice vypadá netknutě. Proč?“

Vylíčil jsem mu scénář s poslíčkem přivázejícím pizzu.

„Že by si šla pro peněženku...“ zamyslel se. „Netuším, jak bys to chtěl dokázat, Alexi. Hlavní je, že pachatel se omezil jen na obývací, nezavlekl ji do ložnice, aby tam s ní měl sex.“

„Ty ručníky mi navozují dojem jeviště,“ nadhodil jsem. „Nebo rámu pro obraz.“

„Tím chceš říct co?“

„Že předváděl svoje dílo.“

„Hm... Co dalšího bych ti ještě pověděl... V šatní skříni má hlavně teplákovky a kecky a v ložnici hromadu knížek. Romance a detektivky, kde lidi mluví jako blbečci z her Noëla Cowarda a všichni policajti jsou tupá nemehla.“

Nahlas jsem se zamyslel nad možností, že vrah provozoval bojová umění, a když Milo nereagoval, předestřel jsem mu, jak si představuju, že vražda probíhala.

„Jo, proč ne,“ utrousil.

Souhlasně, ale roztržitě. Ani jeden z nás se nesoustředil na hlavní otázku.

Proč by někdo prováděl jiné lidské bytosti něco takového?

Z bytu vyšla Gloria; byla pobledlá a vypadala, jako by zestárla.

„Není vám nic?“ zeptal se Milo.

„Jsem v pohodě,“ opáčila. „Ne, kecám, je to příšerný.“ Čelo se jí lesklo potem. Otřela si ho papírovým kapesníkem. „Panebože, to je děs běs.“

„Nějaké předběžné dojmy?“

„Jenom to, co už jste nejspíš odhadl sám. Má zlomený vaz, tipuju ho na příčinu smrti. Nejspíš ji vykuchal, až když už byla mrtvá. Ty řezy vypadají čistě, možná má zkušenosti s porcováním masa anebo dělal u záchranky, ale nesázela bych na to, řezat se může naučit kdekdo. Ta krabice na pizzu vám připadá důležitá?“

„Nevím,“ odpověděl Milo. „Nikdo se nezná k tomu, že by ji sem doručil.“

„Podfuk, aby se vrah dostal dovnitř?“ zamyslela se Gloria. „Ale proč by mu otvírala, kdyby si pizzu neobjednala?“

„Dobrá otázka, Glorie.“

Potřásla hlavou. „Už jsem zavolala, ať ji odvezou. Mám požádat o přednostní pitvu?“

„Ano, díky.“

„Možná se jí dočkáte, protože doktorka J. vás zjevně má v oblibě. A na něco takhle bizarního bude navíc zvědavá.“

Před rokem Milo vyřešil vraždu člověka z úřadu koronera. Od té doby se mu vedoucí patoložka Clarice Jerniganová odvděchovala zvláštní přízní, kdykoli ji o něco požádal.

„To bude určitě mým šarmem a tím, jaký jsem fešák,“ utrousil Milo.

Gloria se zakřenila a zase ho poplácala po rameni. „Ještě něco, vy dva? Kvůli škrtům v rozpočtu pracuju dneska jenom půl směny, takže do jedné vyřídím papírování a pak si zajdu na pár martini, abych si pročistila hlavu. Anebo na víc než jen pár.“

„Zdvojnásobte to za mě,“ řekl Milo.

Já jsem se zeptal: „Krvácela hodně dovnitř, do břišní dutiny?“

Výrazem mi naznačila, že změnu tématu moc neoceňuje. „Hodně krve už se srazilo, ale ano, většina jí je vevnitř. Domyslel jste si to podle toho, jak je na místě činu čisto?“

Přítakal jsem. „Jinak by si vrah musel tu krev odnést s sebou.“

„Kýbl krve, no paráda,“ zamumlal Milo. Pak se zase obrátil ke Glorii. „Ještě jeden dotaz: Vzpomínáte si, že by se ve vašich záznamech někdy objevilo něco třeba jen vzdáleně podobného?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale pracujeme jenom pro okres a dnešní svět je přece globalizovaný, ne? Třeba máte co do činění s cestovatelem.“

Milo se zamračil a oddusál po schodech.

„Hm, hm, někdo tady má mrzoutskou náladu,“ poznamenala Gloria.

„A nejspíš mu chvíli vydrží,“ dodal jsem.

3. kapitola

Dům Stanleigha Belleveauxe byl uvnitř stejně úhledný jako zvenčí.

Útulné bydlení, všude vysoké koberce a drobný nábytek chráněný ubrusy a dečkami. Připomínalo to domeček pro panenky a ten dojem ještě podtrhoval mosazný stojan s policemi plnými porcelánových figurek. Na dalších policích se vyjímaly fotografie dvou pohledných mladíků v uniformě a těžítko s motivem americké vlajky.

„Ty figurky patří mojí ženě,“ nervózně si mnul ruce Belleveaux. „Jsou z Německa. Žena je momentálně v Memphisu na návštěvě u tchyně.“

Byl to podsaditý černochoch, padesátník, a na sobě měl tmavomodrou polokošili, khaki kalhoty s nažehlenými puky a hnědé mokasíny. Vlasy i vousy už mu zbělely. Nos měl několikrát zlámaný a na kloubech prstů jizvy.

„Tím myslíte její matku,“ poznamenal Milo.

„Prosím?“

„Řekl jste, že je na návštěvě u tchyně, místo abyste řekl, že je u svojí matky.“

„Protože tak o dotyčné uvažuji – jako o tchyni. Horší fúrii neznám. Je jako z té písničky ‚Tchyně‘ od Ernieho K-Doea, ale tu si asi nepamatujete.“

Milo zanotoval pár tónů.

Belleveaux se pousmál. Pak zase zvažněl a dál si mačkal ruce. „Pořád nemůžu uvěřit, co se paní Berlinové stalo. Nemůžu uvěřit“

řit, že jsem to viděl.“ Zavřel oči, ale hned je zase otevřel. Na stole neměl žádný alkohol, jen plechovku dietní koly.

„S whisky jste si to rozmyslel?“ zeptal se Milo.

„Ani nevíte, jak rád bych si dal,“ řekl Belleveaux. „Ale je ještě brzo – co když mi někdo zavolá a já budu muset někam jet?“

„Kdo by vám volal?“

„Nájemník. Je to moje práce.“

„Kolik nájemníků máte?“

„Feldmanovy, ti bydlí dole pod paní Berlinovou, Soosovy, Kimovy, Parkovy a ještě další Parkovy v trojdomě, který vlastním poblíž korejské čtvrti. Taky mi patří nájemní dům ve Willowbrook, zdědil jsem ho po tátovi, ale s tím jsou jen starosti. Žije tam fajn rodina, Rodriguezovi, ale ta oblast se hemží gangstery, takže je mi ten barák spíš na obtíž.“ Zamnul si oči. „Tohle je nejlepší čtvrt, kde mám domy, sám jsem si ji vybral k životu a ani ve snu by mě nenapadlo, že zrovna tady dojde k... potížím. Pořád se mi nechce věřit, co jsem viděl, je to jako z filmu, z hodně mizerného filmu, z hororu. Chtěl bych přepnout na jiný program, jenže to nejde, ta scéna se mi tady vevnitř zasekla.“ Poklepal si palcem na čelo.

„Však ona vybledne,“ chlácholil ho Milo. „Chce to čas.“

„Vy tyhle věci určitě znáte,“ řekl Belleveaux. „Jak dlouho to potrvá?“

„Těžko říct.“

„Pro vás je to asi snazší, protože je to vaše práce. Já při té svojí vídám leda tak netopyry v garáži, protékající záchody a kabely přehryzané od myši.“ Zamračil se. „A gangy ve Willowbrook, ale od těch se držím stranou. Tohle bylo hodně blízké setkání, až nechutně blízké.“

„Jak dlouho Vita Berlinová v tom domě přes ulici bydlela?“

„Sedm let a osm měsíců.“

„Pamatujete si to přesně, pane Belleveauxi.“

„Potrpím si na detaily, poručíku. Osvojil jsem si preciznost v armádě, učili mě tam mechaniku a strojařinu. Nepotřeboval jsem vysokoškolský diplom, abych se naučil, co pro život potřebuju. Když jsem později opravoval pračky a sušičky u Searse, přišlo mi vhod, co mi v armádě vštípili – že každou práci je po-

třeba odvést pečlivě. Když jsou v přístroji potřeba tři šroubky, nedáte tam jenom dva.“

„A totéž platí i v boxu,“ poznamenal jsem.

„Prosím?“

„Vaše ruce mluví za vše. Svého času jsem dělal karate, takže poznám, když se někdo zabývá bojovým uměním.“

„Bojovým uměním? Ale kdeže, já jsem jenom trochu boxoval v armádě a pak trochu víc, když jsem z armády odešel. Lehká welterová váha – býval jsem hubeňour. Třikrát mi zlomili nos a moje žena – tehdy jsme spolu teprve chodili – povídá: ‚Stane, jestli se necháš mrzačit, až z tebe bude šereda, tak si radši najdu nějakýho fešáka.‘ Dělal si legraci. Snad. Ale stejně jsem s tím chtěl seknout, co je to za život, nechat se mlátit, až vám z toho několik dní třeští hlava? A honoráře taky nestály za nic.“

Napil se koly a olízl si rty.

Milo změnil téma: „Tak co nám můžete povědět o Vitě Berlinové?“

„Co vám můžu povědět...“ zopakoval Belleveaux jako ozvěna. „To je složitá otázka.“

„Pročpak?“

„Nevycházelo se s ní zrovna... Heleďte, o mrtvých jen dobré. Zvláště o někom, kdo... komu se stalo to, co jí. To si nikdo nezaslouží. Prostě vůbec nikdo – ať už byl jakýkoli.“

„Nebylo s ní snadné pořízení,“ dořekl jsem za něj.

„Takže chápete, o čem mluvím.“

Nepopíral jsem to. „Jako její domácí jste to neměl jednoduché, vidíte?“ dodal jsem, abych ho přiměl rozpovídat se.

Belleveaux zase sáhl po plechovce koly. „Objeví se moje slova někde v záznamech?“

„Byl by to problém?“ zeptal se Milo.

„Nechci, aby mě někdo zažaloval.“

„Kdo?“

„Někdo z jejích příbuzných.“

„S těmi taky není snadné pořízení?“

„To nevím,“ odpověděl Belleveaux. „Nikdy jsem nikoho z nich nepotkal. Ale člověk by měl počítat se vším, připravenost se vyplácí atakdale.“

„Takže nemáte ke strachu z žaloby žádný konkrétní důvod.“

„Ne, ale tyhle věci – povaha, zlovůle – se v rodinách dědí, nemyslíte? Vezměte si Emmaline, moji tchyni. Ona i její sestry jsou štětky jedna jako druhá, pořád by vám znepríjemňovaly život. Je to jako vlézt do hadího doupěte.“

„Vita Berlinová vám vyhrožovala, že vás zažaluje?“

„Asi miliónkrát.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli všemu, co se jí nelíbilo,“ odvětil Belleveaux. „Zatéká mi střechou – jestli sem do hodiny nenaklušete, zažaluju vás. Zvlnil se mi koberec – jestli o něj zakopnu, zlomím si vaz, takže s tím okamžitě koukejte něco udělat, nebo vás zažaluju. Proto mě naštvalo, když si mě zavolala, ať jí spravím záchod, a pak mi neotvírala. Rozhodl jsem se, že si prostě odemknu vlastním klíčem a zajdu to spravit, i když mi bylo jasné, že si pak bude stěžovat, že jsem jí bez dovolení vlezl do bytu. Podle asociace majitelů nemovitostí to v oprávněných případech udělat smím. A k těm patří i oprava, kterou si nájemník vyžádal. Mimochodem, zjistil jsem, že ten záchod vůbec rozbitý není.“

„Vy jste se šel podívat do koupelny?“ zeptal se Milo.

„Ne, poslouchal jsem, zatímco jsem na ni civěl. Já vím, že to asi zní šíleně, ale pár vteřin jsem se nebyl s to pohnout, stál jsem tam jako solný sloup a snažil se nevyzvracet snídani. A bylo tam ticho – když protéká záchod, tak ho slyšíte. Hlavou mi táhlo: Vždyť ho vůbec rozbitý nemá.“

„Vita vás ráda otravovala,“ poznamenal jsem.

„Netuším, jestli ráda, ale otravovala mě, to jo.“

„Pokusil jste se ji vystěhovat?“

Belleveaux se rozesmál. „Neměl jsem k tomu zákonný důvod. Abyste mohli nájemníka vystěhovat, to by snad musel...“ Zarázil se uprostřed věty. „Chtěl jsem říct, že by snad musel někoho zabít. Proboha, to je hrůza.“

„Sedm let a osm měsíců,“ nadhodil jsem.

„Já jsem ten dům koupil před čtyřmi lety a pěti měsíci, ona už tam bydlela. Radoval jsem se, že budu mít stálého bezproblémového nájemníka. Pak jsem zjistil, jak se věci mají. V podstatě pokládala sama sebe za majitelku a mě za údržbáře.“

„Považovala se za privilegovanou,“ dodal jsem.

„Jo, to je trefný výraz,“ přitakal.

„Mrzoutská dáma.“

„No dobře, tak já si nebudu brát servítky. Byla to příšerná ženská, pro nikoho neměla dobré slovo. Jako by jí v žilách místo krve kolovala žluč. Tipuju, že ji moc lidí oplakávat nebude. Budou ji litovat, budou zděšení, ale brečet kvůli ní nebudou.“

„Litovat ji kvůli tomu...“

„Kvůli tomu, co se jí stalo.“ Belleveaux zase zavřel oči. Ve víčkách mu zacukalo. „*Tohle* si nezaslouží nikdo.“

„Ale oplakávat ji nikdo nebude.“

„Leda snad její příbuzní, pokud nějaké má,“ řekl Belleveaux. „Ale nikomu, kdo s ní měl co do činění, se po ní nebude stýskat. Pochopitelně to nemůžu vědět jistě, jenom to odhaduju, ale klidně bych na to vsadil boty. Jestli mi nevěříte, zajděte si do Bijou, to je bistro na Robertsonově. Občas se tam chodila najíst a dělala jim ze života peklo. A Feldmanovým, co bydlí pod ní, jakbysmet. Je to milý mladý pár, žijou tam rok a už by se kvůli ní nejradši odstěhovali.“

„Sousedské rozepře?“

„Kdeže, prostě je obtěžovala. Oni bydlí dole, Vita nahoře, ale to ona si stěžovala na dupání. Dokonce jsem tam kvůli tomu zašel, abych si to poslechl, ale slyšel jsem jenom ji, jak nadává: ‚Slyšíte to, Stane? Dupou tam jako tlupa barbarů.‘ Lehla si na zem, přitiskla ucho na koberec a přiměla mě udělat totéž. Pak jsem možná něco slabě zaslechl, ale nestálo to za řeč. Ale zalhal jsem a slíbil jí, že si o tom s nimi promluví. Jenom aby mi dala pokoj, chápete? Nic jsem jim neřekl a ona to nechala být. Ale vzápětí si začala stěžovat na něco dalšího – že jim přetékaají popelnice, že parkují špatně, že do domu určitě propašovali kočku, i když jsou tam domácí mazlíčci zakázáni. A přitom se stalo jenom to, že se jim u zadních dveří objevila vyhladovělá toulavá kočka, a tak jí dali trochu mlíka. To by přece udělal každý, kdo má kouska srdce, ne? Teď se Feldmanovi odstěhují určitě a já budu mít na krku dva prázdné byty. Že jsem radši neinvestoval do zlata nebo tak něco.“

„Připadá mi, že Vita byla kapku paranoidní,“ podotkl Milo.

„Dalo by se to tak říct,“ přisvědčil Belleveaux. „Anebo spíš bažila po pozornosti a vynucovala si ji tím, že byla protivná.“

„Měla nějaké přátele?“

„Žádné jsem nikdy neviděl.“

„A to bydlíte přes ulici.“

„Od toho se odvíjely ty potíže – věděla, kde mě najde. Říkal jsem si, jak bude pohodlné koupit dům přes ulici od mého vlastního, že nebudu muset nikam daleko jezdit. Příště radši koupím něco v jiném státě. Teda ne že bych se k dalším nákupům chystal. Kdyby nebyly ceny nemovitostí tak nízko, všechno bych prodal.“

„Co nám můžete povědět o jejích zvyklostech?“

„Pokud vím, tak trávila většinu času doma, ven moc nechočila.“

„Ale chodila na jídlo.“

„Čas od času si zašla do Bijou. Víم to, protože tam chodím taky a párkrát jsem ji tam viděl. Vaří tam levně a dobře, jedl bych tam častěji, ale moje žena si na vaření potrpí, chodí na kurzy, ráda experimentuje. Teď zrovna zkouší francouzskou kuchyni. Proto už nejsem hubeňour jako dřív.“

„Chodila Vita jíst ještě někam jinam?“ zeptal se Milo.

„Myslím, že si nechávala dovážet jídlo domů,“ řekl Belleveaux. „Odhaduju to podle krabic, co vyhazovala do smetí. Když je nechala vedle popelnice, musel jsem je chodit sbírat, protože dnešní popeláři vám odvezou jenom to, co je vevnitř v kontejneru, a já nechci, aby se mi tam hemžili potkani.“

„Jaké jídlo?“

„Vídal jsem krabice od pizzy. Tak asi hlavně tu.“

„Odkud si ji objednávala?“

„Tak to netuším. Že by z Domino's? Možná i odjinud, fakt nevím. Nekoukal jsem se jí přes závěsy do talíře. Čím dál jsem se od ní držel, tím líp.“

„Nechala si přivést pizzu včera večer?“

„Nemám ponětí,“ řekl Belleveaux. „Byl jsem ve Staples na basketu, koukal jsem, jak to Lakers natřeli týmu z Utahu. Vytráhl jsem tam svoje kluky, oba jsou u armády, oba mají hodnost nadrotmistra a dostali volno ve stejný týden. Tak jsme si zašli na basket a pak na sendviče do Philippe's.“ Přešel si dlaní přes

sponu na opasku. „Kapku jsem to s jídlem přehnal, ale jak často se člověku poštěstí takhle si po kamarádsku někam zajít, když už jsou synové dospělí? Vrátil jsem se až pozdě večer, vyspával do sedmi, což je na mě dlouho, a pak jsem na záznamníku našel Vitin vzkaz, proč že jsem nedorazil už včera, hned jak si stěžovala. Má prý rozbitý záchod a má přece právo na funkční, všechny trubky jsou obstarožní a nekvalitní, a když už se nemám k tomu, abych je nechal vyměnit, aspoň bych se měl uráčit obratem jí záchod spravit, a jestli nedorazím do osmi ráno, podá na mě stížnost.“

„V kolik vám volala?“ zeptal se Milo.

„Nedíval jsem se.“

„Máte ještě ten její vzkaz nahrany?“

„Ne, smazal jsem ho.“

„Můžete tu dobu aspoň trochu zúžit?“

„Hmm,“ zamyslel se Belleveaux, „odcházel jsem z domova asi ve čtyři, cestou na basket jsem se ještě stavil u Soosových, abych jim zkontroloval elektriku, takže to muselo být potom.“

„V kolik jste se vrátil domů?“

„Až skoro o půlnoci. Hodil jsem Anthonyho a Dmitriho k parkovišti u hlavního nádraží, kde si odstavili auto z půjčovny, Anthony pak zavezl Dmitriho na letiště a sám odjel zpátky do výcvikového střediska Fort Irwin.“

„Když jste se vracel, měla Vita Berlinová rozsvíceno?“

„Hmm... snažím se vzpomenout si, ale nevím. Platila si za elektřinu sama, takže mi bylo fuk, kolik prosvítí.“

„Kde zastihneme Feldmanovy?“

„Jsou to fajn lidi, zatím netuší, co se stalo.“

„Jak to?“

„Nejspíš jsou v práci, oba jsou doktoři, pracují v nemocnicích. On v Cedars, ona někde jinde, snad v Univerzitní. Nevím jistě.“

„Jak se jmenují křestními jmény?“

„David a Sondra – psáno s o. S tímhle nemají nic společného, to mi věřte.“

„Doktoři,“ zopakoval Milo. A hlavou mu nepochybně táhlo: chirurgické řezy.

Stanleigh Belleveaux přitakal: „Přesně tak. Slušní lidi.“

4. kapitola

Když jsme opouštěli Belleveauxův dům, u žluté pásky ohraňující místo činu už parkovala dodávka z laboratoře. Dva technici, oba mladí muži, se rozhlíželi po bytě. Kufříky s náčiním si odložili na podestě. Mrtvé tělo pořád leželo na místě.

„Zdravíčko, Lanci a Kenny,“ pozdravil je Milo.

„Dobrý den, poručíku,“ odvětil ten vyšší. Na jeho jmenovce stálo *L. Sakura*. „Tohle je teda nechutnost.“

K. Flores neřekl nic.

„Koření života,“ prohlásil Milo. „Nenechte se rušit.“

„Jak daleko máme zacházet?“ zeptal se Flores.

„Jak bude potřeba.“

„Ptám se, protože byt vypadá netknutě – zdá se, že se vrah zaměřil jenom na tělo. Pochopitelně sejmeme otisky a posbíráme vlákna, ale máme to tu vzít i luminolem?“

Sakura navázal: „Takhle čisto by tu nebylo, ani kdyby po sobě uklízel. A není to tady cítit dezinfekcí. Zkontrolujeme odtoky, a kdyby se do nich nedalo dostat, zavoláme si instalatéra z laborky, ale řekl bych, že krev nikde nenajdeme.“

„Tím myslíme jinou krev než její,“ upřesnil Flores. „Jí nejspíš patří ty flíčky na ručníku. Pachatel si počínal superpečlivě. Nejspíš z ní krev průběžně otíral a odnesl si svoje nádobíčko s sebou.“

„Totální magor,“ dodal Sakura.

„Podle předběžného ohledání zůstala většina krve uvnitř těla,“ řekl Milo. „Uvidíme, jak pochodíte s otisky a vlákny, a pak se rozhodneme, jestli má cenu i luminol.“

„Zatím jsme našli jenom jednu zajímavou věc, ale nejspíš o nic nejde,“ řekl Flores.

„Jakou?“

„Poznámku v ložnici. Nechali jsme ji tam.“

Natáhli jsme si čisté rukavice a návleky a zamířili za Floresem dovnitř, zatímco Sakura se na podestě hrabal ve svém kufříku.

Ložnice Vity Berlinové byla malá, šerá a prostě zařízená, zdi vymalované tímtéž béžovým odstínem jako v obýváku. Stejně nevýraznou barvu měly i lůžkoviny na dvojposteli bez čela. Všechno působilo naprosto neosobně. Na bílém nočním stolku z dřevotřísky se vršily štosy knížek, o kterých už se zmiňoval Milo. Na trojdvéřovém prádelníku neleželo nic. V rozích stály další dvě lampy ve tvaru včelích úlů.

K ostatním lidem se Vita chovala jako pes, ale sama sebe taky nerozmazlovala.

Flores ukázal do nohou postele, kde se válel zmačkaný kousek papíru. „Byl pod postelí, vyfotil jsem ho a pak jsem ho vylovil.“

Sklonili jsme se k papírku, abychom si ho prohlédli. Úhledným písmem na něj kdosi poznamenal:

Dr. B. Shacker

Pod tím stálo telefonní číslo začínající předvolbou 310. Jméno bylo rázně přeškrtnuté. A na spodní okraj papírku někdo tmavším a větším tiskacím písmem připsal:

ŠARLATÁN!!!

„Pod postelí je prach a drobky, ale nic zvláštního,“ dodal Flores.

Milo si informace z papírku opsal. „Díky, Kenny. Strč to do pytlíku na důkazy.“

Když jsme zase stáli venku na podestě, poznamenal: „S tím doktorem bych si měl popovídat.“ Polovičatě se usmál. „Třeba je to chirurg.“

Zavolał si na informace o telefonních číslech a zjistil adresu.

„Bernhard Shacker, Ph.D., North Bedford Drive, Beverly Hills. Tvůj kolega, Alexi – psycholog. Hned je to o fous zajímavější, ne? Vita zjevně měla to, čemu eufemisticky říkáte potíže. Možná se rozhodla vyhledat odborníka, vyzkoušela terapii, ale nezamlouvalo se jí to. Jakže to říkáš lidem, co mají v hlavě maglajz, ale zarytě odmítají pomoc?“

„Štangle salámu, co se bojí naporcování.“

„No, tahleta naporcování neunikla. Třeba nám Shacker osvětlí něco z její osobnosti. Znáš ho?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Bedford Drive,“ zadíval se na adresu. „To je dost luxusní gaučoviště. Přejde mi kapánek moc nóbl pro někoho, kdo žil jako Vita.“ Vytočil Shackerovo číslo, chvílku naslouchal, pak hovor zamračeně ukončil.

„Záznamník, nahraný kecy,“ posteskl si. „Líbí se mi, jak to děláš ty.“

Já pořád využívám klasickou telefonistku, protože moje práce se zakládá na mluvení se skutečnými lidskými bytostmi. „Nenechal jsi mu vzkaz.“

„Nechci ho vystrašit, pak by se určitě zabejčil a začal žvanit o lékařském tajemství. Navíc mi připadá, že bys za ním měl zajít spíš ty. Popovídáte si jako kolegové – dva štouralové v lidské psychice.“

„A přitom můžeme probrat i transmigraci duše a tak podobně.“

„Klidně si posluž, amigo. Takže to pro mě uděláš?“

Usmál jsem se.

„Prima, tak teď zajedem prověřit to bistro,“ zavelel.

Svoje auto nechal zaparkované na místě činu a na Robertsonovu jsme dojeli mojí sevillou. Jídlna Bijou se nacházela v hnědém cihlovém domě v řadě obchodů, dost blízko dálnice číslo 10, takže se jí na poutači nastřádala pořádná vrstva prachu. Cihly byly taky zašlé, ale výloha zářila čistotou.

Dnešní ranní specialita byly palačinky s borůvkami. Nápis varoval: *Jen snídaně a obědy, ve tři zavíráme.*

Soudě podle vnitřního zařízení byl podnik úctyhodného věku a navíc upravený tak, aby vypadal ještě starší. Sedačky potažené brčálově zelenou koženkou, na stolicích laminát se vzorem starého umakartu – samé vybavení v retro stylu. Na stěnách visely portréty někdejších filmových hvězd, jaké bývají často k vidění v čistírnách, a černobílé fotky Los Angeles nepoznamenaného dálnicemi.

U baru seděl nad hrníčkem kávy a croissantem stařík a četl si *Wall Street Journal*. Kromě toho byly obsazené tři ze sedmi boxů. V tom nejbližším seděly dvě mladé maminky a pokoušely se povídat si spolu a zároveň opečovávat vrtící se, obryndáčkovaná mimina usazená v dětských sedačkách. V dalším urostlý třicátník s kulatými tvářemi přežvykoval steak s vajíčky a luštil křížovku. A vzadu se usadil kurýr v hnědé uniformě, tak drobný, že by mohl dělat žokeje, potýkal se s horou palačinek a přitom si hrál s iPodem. Když jsme vešli dovnitř, oba muži vzhledli, ale hned se zase vrátili ke svým původním činnostem. Ženy natolik zaměstnávala mimina, že si nás vůbec nevšimly.

Servírka, mladá blondýnka s pěknou postavou a potetovanými pažemi, zřejmě v podniku obsluhovala sama. Průhledem bylo vidět do kuchyně, kde se otáčel kuchař s vizáží Inky.

Milo počkal, až servírka dolije muži u baru kávu, a pak k ní přistoupil.

„Posaďte se, kam chcete,“ usmála se na něj. Ze jmenovky jí křičelo Hedy!

Milův odznak ji připravil o úsměv. Stařík odložil noviny a nepokrytě naslouchal.

„Dojdu pro majitele,“ řekla Hedy.

„Znáte Vitu Berlinovou?“ zeptal se Milo.

„Chodí sem jíst.“

„Pravidelně?“

„Dalo by se to tak říct. Asi dvakrát do týdne.“

Do hovoru se vložil stařík: „Copak provedla?“

Milo se k němu otočil. „Umřela.“

„Panebože!“ zděsila se Hedy.

Stařík se nevzrušeně zeptal: „Jak?“

„Nepřirozeně.“

„Co tím chcete říct? Sebevražda? Nehoda?“ Huňaté bílé obočí mu poskočilo výš. „Anebo něco ještě horšího? Asi to tak bude, když se sem obtěžuje policie.“

„Ale no tak, Same,“ pokoušela se ho zarazit Hedy.

Stařík po ní vrhl přezíravý pohled.

Milo se k němu zase obrátil. „Vy jste Vitu znal?“

„Znal jsem ji dost na to, abych ji neměl rád. Co se jí stalo – vyjela na špatného člověka a ten se neudržel?“

„Prokristapána, Same, vždyť je to hrůza,“ ozvala se Hedy.

„Můžu dojít pro Ralpa, pánové? Je vzadu.“

„Ralph je majitel?“ zeptal se Milo.

„Majitel tohoto gurmánského podniku,“ odpověděl mu stařík.

„Jistě, můžete.“

Odspěchala ke dveřím s nápisem *Východ*.

Stařík poznamenal: „Ti dva to spolu táhnou. Ona a Ralph.“

„Vy jste Sam?“ zeptal se Milo.

„Samuel Lipschitz, pojistný matematik,“ odvětil muž. „Toho času spokojeně v důchodu.“ Měl na sobě propínací tmavooranžový svetr a pod ním bílou košili zapnutou až ke krku, široké šedé kalhoty, geometricky vzorované ponožky a kožené polobotky.

„Proč jste Vitu neměl rád, pane Lipschitzi?“

„Takže ji vážně někdo zavraždil.“

Poslední slovo pronesl hlasitěji a mladé maminky se po nás ohlédly. Kurýr a křížovkář nereagovali.

„Nepřekvapilo by vás to,“ podotkl Milo.

„Ano i ne,“ odtušil Lipschitz. „Ano, protože k vraždám nedochází často. Ne, protože ráda provokovala, jak už jsem vám říkal.“

„Koho provokovala?“

„Každého, kdo se zrovna namanul. Nikoho nediskriminovala.“

„Ztropila tady nějaké scény?“

„Vždycky sem vkráčela jako král, dřepala si do boxu a začala se mračit na všechny strany, jako by čekala, až jí někdo poskytne záminku vyvolat povyk. Moudře jsme ji ignorovali. Mrzoutila si,

pak si objednala jídlo, snědla ho, ještě chvíli si mrzoutila, zaplatala a odporoučela se.“

Lipschitz se uchechtl.

„Takže někomu s ní nakonec přece jen došla trpělivost? Co jí provedl? A kde?“

„To vám bohužel nemůžu říct.“

„Povězte mi jenom jedno: Stalo se to někde tady poblíž? Už tu nebydlím, po odchodu do důchodu jsem se přestěhoval do Alhambry. Ale chodím sem na pečivo, nechávají si ho vozit od nějakého dánského pekaře až z Coviny. Takže jestli si na sebe mám dávat pozor, byl bych rád, kdybyste mi to řekli. Je mi čtyřiasedmdesát a rád bych si na světě ještě aspoň pár let pobyl.“

„Podle toho, co víme, se nemáte čeho bát.“

„To je tak neurčitá odpověď, že neříká vůbec nic,“ odvětil Lipschitz.

„Nestalo se to na ulici. Zřejmě to nijak nesouvisí s gangy a nejde o loupežné přepadení.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera v noci.“

„Takže když sem chodím ve dne, nemělo by mi nic hrozit?“

„Pane Lipschitzi, dovedete nám o Vitě povědět ještě něco?“

„Kromě toho, že byla neomalená a asociální? Něco se mi doneslo, ale na vlastní oči jsem to neviděl. Přímo tady došlo k jistému konfliktu. Před čtyřmi nebo pěti dny, já byl zrovna na návštěvě u syna v Palm Springs. Přišel jsem o svoje oblíbené pečivo i o celé to drama.“

„A kdo vám o něm řekl?“

„Ralph – tady ho máme, nechte si to odvyprávět přímo od něj.“

Ralphu Veroneseovi nebylo víc než třicet, byl vysoký, téměř vychrtlý, měl dlouhé husté tmavé vlasy a výrazné lícní kosti a trochu se hrbil. Pripomínal rockové zpěváky. Na sobě měl černou bowlingovou košili, těsné bokové džíny, vysoké pracovní boty a v levém lalůčku se mu blýskal diamant. Jednu paži mu krásnilo modré tetování.

Měl drsné ruce a jemný hlas. Požádal, jestli bychom si mohli promluvit venku, a když Milo svolil, až přemrštěně mu děkoval. Zavedl nás přes jídelnu do zadní uličky. Na jediném parkovacím místě tam stála červená dodávka.

„Hedy mi řekla o Vitě. Nemůžu tomu uvěřit.“

„Neumíte si představit, že by jí někdo chtěl ublížit?“

„Tak to nemyslím. Prostě jenom... jde o člověka, kterého jsem znal. Před pár dny tu ještě jedla.“

„Chodila sem pravidelně?“

„Tak dvakrát, třikrát týdně.“

„Takže jí vaše jídlo chutnalo.“

Veronese na to nic neřekl.

„Něco ji sem muselo lákat,“ dodal Milo.

„Mohla sem z domova dojít pěšky, takže ušetřila za benzín. To mi jednou řekla. ‚Ne že byste měli prvotřídního kuchaře, prostě nemrhám šťávou.‘ Já jí na to opáčil: ‚Šťávu naše jídlo rozhodně má.‘ Nezasmála se. Nesmála se nikdy.“

„Nerudná dáma.“

„To teda jo.“

„Pan Lipschitz se zmínil, že tu před několika dny došlo k nějakému konfliktu.“

Veronese si točil náušnicí. „S tím, co se jí stalo, to určitě nesouvisí.“

„Proč myslíte, pane Veronese?“

„Takhle oslovovali mého dědečka, mně klidně říkejte Ralphe... S Vitou se nedalo rozumně vyjít, ale neumím si představit, že by to, co se tady seběhlo, mohlo jakkoli souviset s její smrtí.“

„Jen nám o tom konfliktu povězte, Ralphe.“

Povzdechl si. „Její chování bylo neomluvitelné, ale ani netuším, jak se ti lidi jmenovali, byli tady poprvé!“

„Co se stalo?“

„Ti lidi sem přišli s děckem. Vita už tu byla, četla si při jídle *Timesy* – vždycky si je od nás půjčovala.“

„Kolik lidí?“

„Máma, táta a ta holčička – nevím, kolik jí bylo, tak čtyři, pět, odhadovat věk mi moc nejde.“ Zatahal se za pramen vlasů, který mu spadl do čela, a odhrnul si ho přes levé obočí. „Byla plešatá.“

Ta holčička. A vychrtlá na kost a měla takový ty nepřirozeně veliký oči. Jako když v televizi ukazují hladovějící děti v Africe.“ Poklepal si do ohbí lokte. „A tady měla velkou náplast. Jako by jí brali krev.“

„Vypadá to, že byla nemocná,“ nadhodil jsem.

„Přesně tak, říkal jsem si, že má rakovinu nebo tak něco,“ přisvědčil Veronese. Povzdechl si. „Člověku je do breku, když to vidí.“

„Ale Vita se nerozbrečela,“ odhadl jsem.

„Kdyby jen to.“ Do hlasu se mu vloudilo podráždění. „Věděl jsem, že je to protivná baba, ale v životě by mě nenapadlo, co se seběhne. Kdyby mě to napadlo, posadil bych je od ní co nejdál. Jenže já je posadil hned vedle, aby to Hedy měla blízko.“

„A Vitě se to nelíbilo?“

„Ze začátku si jich nevšímala, četla si a jedla, všechno šlapalo jako hodinky. Pak ta holčička začala vydávat zvuky. Ne že by rozjíveně křičela, spíš pofňukávala. Jako by jí bylo špatně nebo ji něco bolelo. Rodiče se k ní nakláněli a něco jí šeptali. Asi se jí snažili utišit. Chvilí to pokračovalo. To pofňukávání. Pak se utišila. A pak fňukla znova a Vita odložila noviny a sjela ji pohledem, víte, jak to myslím?“

„Rozzlobeně.“

„Jo, přímo ji probodla očima,“ přitakal Veronese. „Jak se to říká? Bodat pohledem jako dýkou. Aspoň moje babička to tak říkávala. ‚Nezabodávej do mě ten svůj pohled, nebo mě dočista propíchněš.‘ No a přesně to dělala Vita, probodávala tu holčičku pohledem. Rodiče se dívali jinam, takže si toho nevšimli. Konečně se to děcko zase zklidnilo. Hedy se jich zašla zeptat, co si dají k jídlu, nabídla holčičce koblihu, ale odmítli to, že by jí bylo špatně. Vita něco zamumlala, otec se po ní podíval, Vita se na něj zamračila a zase zmizela za novinama. Pak to děcko zase začalo pofňukávat, tentokrát trochu víc nahlas. Otec došel k baru a poprosil mě o zmrzlinu. Že prý to holčičku snad trochu zklidní. Řekl jsem mu, že bezevšeho, dal jsem mu dva kopečky a on se vrátil ke stolu a snažil se ji zmrzlinou nakrmit. Ochutnala ji, ale víc si nevzala. A zase začala fňukat. A Vita se zničehonic vyřítila z boxu, takhle...“ založil si ruce v bok, „... a zadívala se